Зимното вълче

На Робин и Уилям

Холи Уеб

На Дан

Джо

The Winter Wolf
© Holly Webb, 2014
© Illustrations Artful Doodles, 2014
Stripes Publishing
All rights reserved.

Зимното вълче
© Издателство „Фют“
Превод Екатерина Христева Митренцева
Редактор Екатерина Латева

ISBN 978-619-199-005-4

Зимното вълче

Холи Уеб

Издателство „Фют“

12 октомври 1873 г.

Потокът вече почти изцяло е покрит с твърд лед. Тате казва, че това е най-суровата зима, която е виждал досега. Когато станахме тази сутрин, на вътрешната страна на прозорците и стените имаше скреж, макар че мама цяла нощ беше поддържала печката да гори. Аз се събудих посред нощ, разтреперан от студ. Вятърът отвън виеше зловещо. Минаха няколко часа, преди да заспя отново, и през цялото това време си мислех, че вятърът е вълк, който обикаля колибата и търси начин да влезе в нея.

Преспите стигат до стрехите и всяка сутрин тате и аз разриваме снега, за да стигнем до обора и да нахраним конете и кравата.

Тази сутрин видях, че от стрехата на колибата – там, където слънцето беше разтопило снега и той беше почнал да се топи и да капе, а през нощта отново беше замръзнал, висят огромни ледени висулки. Припомниха ми за Грейс. Миналата година тате ми позволи да откъртя две висулки с чука и с Грейс ги използвахме като мечове. Бихме се с тях в голямата стая, докато моята се счупи на три парчета и тате каза, че Грейс е зимата. Сега съжалявам, че се напуших. Грейс беше толкова щастлива, че е победила.

Глава първа

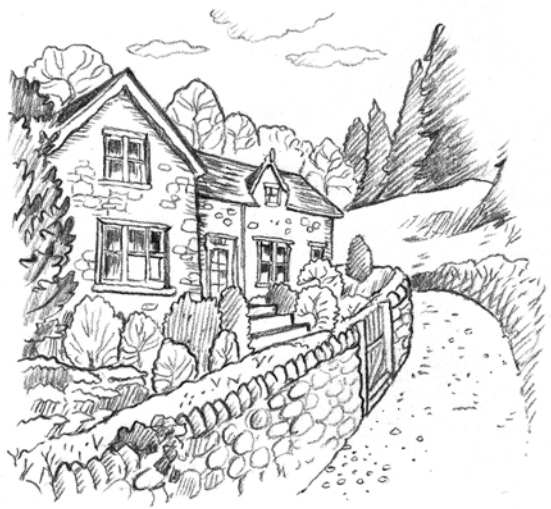

Докато колата се спускаше по пътя към къщата, по стъклата ѝ почукваха преплетени клони на дървета. Амелия потръпна щастливо. Огромната, стара, изоставена къща далече в тази пустош ѝ напомняше за приказка. В края на пътя имаше знак, наполовина скрит от бръшляна, който го обвиваше. Амелия едва успя да прочете какво пише на него – „Алън хаус“. Пътуването късно през нощта чак до Шотландия си беше истинско приключение. Докато криволичеха в тъмното по тесните пътища, не бяха срещнали нито една кола.

Но когато най-после стигнаха и протягайки се, за да се раздвижат, тръгнаха към къщата, Амелия се притисна плътно до по-голямата си сестра Бела. Тя се стесняваше от непознати, а почти не си спомняше братовчедите си. Аня е на възрастта на Бела, беше казала майка ѝ. Лара беше година или две по-голяма. Том беше на десет, няколко месеца по-голям от Амелия. Бела каза, че си спомня отлично Аня и Лара и няма търпение да ги види отново. Амелия имаше ужасното чувство, че по-големите момичета няма да искат тя да се върти около тях. Щяха да я прикачат към онова момче, Том. Това, че бяха братовчеди, съвсем не означаваше, че ще

се разбира с него. Беше странно, че ще прекарат Коледа всички заедно в къща, която никой от тях не познава.

Вратата на къщата се отвори и Амелия примигна от ярката светлина. Разнесоха се високи, развълнувани гласове и ги заобиколиха хора, които се смееха, прегръщаха ги и ги дърпаха нетърпеливо да влязат. Амелия се притисна до стената, докато гледаше как майка ѝ целува дребна тъмнокоса жена, с която удивително си приличаха. Това трябва да е мамината братовчедка Лаура, сети се момичето. Не беше очаквала да си приличат толкова. Двете момичета, които бяха прегърнали Бела, явно бяха техните втори братовчедки.

– А това сигурно е Амелия – извърна се да я прегърне Лаура и зарови пръсти в тъмните ѝ къдрици.

Амелия се опита да се усмихне – хората винаги правеха това с косата ѝ и тя трябваше да се преструва, че няма нищо против.

– Извинявай, Амелия, но не можах да устоя, къдриците ти са толкова красиви – засмя се Лаура.

Майка ѝ ѝ беше казала, че най-лесно ще ѝ бъде да я нарича леля Лаура.

– Здравейте – прошепна Амелия.

– Ти спомняш ли си Том? – попита леля Лаура, побутвайки едно момче, което пристъпваше не особено охотно. – Не сте се виждали от... Майчице, от близо три години, така че може би не...

Амелия успя да забележи, че момчето има тъмна, небрежно разрошена коса и е по-високо от нея (почти всички бяха по-високи от нея, тя вече свикваше с това). След това забеляза огромното кафяво-сребристо куче, което стоеше зад момчето. Тя отстъпи крачка назад и притисна гръб в стената, облепена с избелели тапети. Щеше ѝ се да се отвори зад гърба ѝ и тя да изчезне от тук. Майка ѝ ѝ беше казала, че братовчедите ѝ имат куче, и седмици наред Амелия се беше притеснявала заради това, даже няколко нощи се беше будила от притеснение. Но дори тогава, в тъмното, не си беше представяла чак толкова голямо куче...

– О, значи това е вашето куче – усмихна се майка ѝ, но в погледа ѝ личеше тревога. – Амелия има малко страх от кучета. Момче ли е или момиче? – попита тя и погледна кучето неуверено.

Амелия представа си нямаше как някой би могъл да каже дали кучето е момче или момиче. Тя виждаше само трепкащите му уши,

рунтавата кафяво-сива козина и зъбите му... Приличаше много на вълк. И може би беше най-голямото куче, което някога бе виждала. По-голямо дори от онова ужасно куче, което преди няколко години я беше съборило на земята в парка. Стопанинът му се беше опитвал да ѝ каже, че кучето е само развълнувано,

нищо страшно, но то лаеше и лаеше право в лицето ѝ и никога през живота си Амелия не се бе плашила толкова.

– Сигурна съм, че той е добър, Амелия – каза успокоително майка ѝ и протегна ръка към нея, но между двете стоеше кучето и Амелия за нищо на света не можеше да се накара да мине край него.

Тя се примъкна още по-далече, докато разбра, че е стигнала до входната врата. Не можеше да отиде по-нататък и сега кучето вървеше към нея, душейки я с интерес.

– Хей! – Бела се извърна от момичетата, с които разговаряше и застана пред кучето. – Ти си добър, нали? Добър и хубавец. Но трябва да оставиш Амелия на мира. Тя не си пада по кучета.

Бела протегна ръка към кучето, за да я подуши, и то я близна. Бела се засмя, но гледката на големия червен език беше достатъчна, за да накара Амелия да се разтрепери.

– Наистина ли те е страх от кучета? – попита Том с неприязън.

– Едно куче в парка събори Амелия – обясни майка ѝ и я прегърна през раменете. – Беше голямо куче и тя много се изплаши. Получи шок.

– Но Фреди не е лош – възпротиви се Том. –

Даже позволява на съседското момиченце да го язди.

Като чу името си, Фреди размаха опашка и Амелия се притисна към майка си. Знаеше, че е глупаво да се страхува – виждаше, че Фреди е дружелюбен, но това не ú помагаше. Сърцето ú биеше така, че беше сигурна, че всички го чуват.

– Хайде, Том, вземай Фреди и го отведи в кухнята! – обади се строго леля Лаура.

Том тръгна, като мърмореше сърдито, а Фреди запристъпва тежко до него.

– Добре ли си? – Бела смушка сестра си с лакът.

– Добре съм – прошепна Амелия.

Но не беше. Щяха да останат тук цяла седмица. Коледа беше след три дни. Щяха да се съберат край елхата, да пеят коледни песни, да направят къщичка от джинджифилови бисквити, въобще щяха да правят всички коледни неща, които Амелия толкова обичаше. Това време беше най-специалното време на годината и беше съсипано. Щеше да прекара цялата Коледа, криейки се от куче.

Амелия седеше на широкия перваз в стаята си, загърната във вълненото одеяло, което беше намерила в дъното на гардероба. Беше кафяво и мъхесто, с няколко дупки, но беше топло и я пазеше от смразяващия вятър, който свиреше край къщата и упорито се опитваше да се промъкне в нея. Момичето си беше сложило ръкавиците без пръсти, за да ú топлят, докато пише в дневника си. Миналата Коледа ú го беше подарила баба ú и тя успяваше да пише в него почти всеки ден, дори това да бяха само изречения от рода на „Мразя госпожа Търнър!“ и „Щеше ми се домашните да не бяха изобретени!“.

Сега обаче, когато бяха в „Алън хаус“, имаше много неща за писане, или поне имаше повече време да пише. Винаги, когато слезеше долу, за да се опита да гледа телевизия, Том веднага се появяваше отнякъде с Фреди, като че ли я дебнеше и вървеше по петите ú. Бела пък непрекъснато отмъкваше таблета, който беше на двете и всъщност трябваше да го използват поред.

„Все още не вали сняг.“, написа Амелия и тъжно зарея поглед през прозореца. Гледка-

та беше много красива. Зад къщата се издигаха високи обширни хълмове, покрити със зелен торф, който приличаше на кадифе, макар че отблизо изобщо не бяха кадифени – Амелия вече беше проверила.

Когато майка ѝ разказа развълнувано за къщата и как сега тя принадлежи на нея и на леля Лаура, и как ще прекарат Коледа там, тя всъщност обеща, че ще вали сняг. Пързаляне с шейни, беше извикала възторжено тя. Снежни човеци! Бой със снежни топки!

Всъщност, помисли си Амелия и допря буза до студеното стъкло, това беше единственото хубаво на това, че няма сняг. Беше абсолютно сигурна, че Том няма да има никак-

ва милост със снежните топки. И сигурно ще е подляр и ще пълни вратата ѝ със сняг.

Тя потръпна, смъкна се от перваза на пода и се загърна по-плътно в одеялото като в наметало. Реши да обиколи къщата и да я разгледа. „Алън хаус“ беше огромна и Амелия беше сигурна, че не я е видяла цялата, макар да беше тук вече втори ден. Тази къща имаше много повече кътчета от всяка друга къща, в която бе ходила досега. Всеки път, щом си помислеше, че е стигнала до края ѝ, се появяваше още някакво коридорче.

Тя отвори вратата на спалнята си и се озърна предпазливо. По дървените дъски на пода, поне наблизо, не се чуваше тупкане на лапи. Амелия въздъхна с облекчение и се измъкна в коридора. Огледа се наляво и надясно и реши да тръгне по стълбите. Потънал в загадъчни сенки, коридорът продължаваше зад огромен и стар дървен гардероб. Изглеждаше тайнствен и вълнуващ. Тя продължи да го разучава, а одеялото се влачеше след нея и обираше праха.

Допреди няколко месеца къщата беше принадлежала на една от лелите на майка ѝ и Лаура, но Амелия никога не бе виждала възрастната жена. Тя беше много стара и живееше тук съвсем сама, беше разказвала майка ѝ.

Сигурно е била самотна в такава голяма къща, далече от всякакви съседи, помисли си Амелия. И сигурно затова къщата беше препълнена с всевъзможни неща – украшения, свещници, килими, одеяла, картини.

Амелия спря, за да разгледа картината на стената точно срещу стаята на Бела. В коридора беше тъмно, тъй като прозорците бяха затворени с дървени капаци, но дори и в сумрака цветовете грееха. В средата на платното гореше ярък огън и хвърляше тайнствена светлина върху мъжа, който седеше до него. Той беше загърнат в тъмно мъхесто одеяло, точно като това на Амелия. Зад него друг мъж спеше в нещо като колиба, направена от струпани клони. Сигурно са ловци, помисли Амелия. И са дълбоко навътре в гората. Тя приближи, привлечена от ярките пламъци. От тях излитаха искри и проблясваха в мрака, а светлината на огъня очертаваше край двамата мъже защитен кръг, но зад него дърветата бяха мрачни и гъсто едно до друго и тя беше сигурна, че там има същества, които чакат току на ръба на светлина.

Може би вълци, по-големи и по-страшни от Фреди.

Амелия потръпна. Тя отстъпи назад и видя, че в долния ъгъл на картината има име.

Присви очи, за да го разчете, и се усмихна. Ной Алън. Човекът, чието име носеше къщата! Майка ѝ им беше разказвала за него – бил роден в Америка, но заминал за Франция, за да учи. После отишъл на гости на приятели в Шотландия и живописните пейзажи му се сторили толкова невероятни за рисуване, че се заселил там. Ной Алън беше пра-пра-прапрадядо на Амелия. Всъщност тя не си спомняше съвсем точно колко пъти би трябвало

да се повтори това „пра“, но знаеше, че той е роден преди повече от сто и петдесет години. Майка ѝ беше казала, че в една от лондонските галерии има много известна негова картина на момиче с вълк. Някой ден ще отидат да я видят, беше обещала тя.

Амелия беше толкова развълнувана, че е открила още една картина на своя прочут прадядо, че чу късно топуркането на лапите и скърцането на ноктите по дъските. Тя се вкопчи уплашено в одеялото. Том и онова огромно куче се качваха по стълбите.

Амелия забърза по коридора. Беше направила всичко възможно, за да не остава насаме с Том. Той явно я смяташе за глупава, защото се страхува от кучета, и много мърмореше, че се налага да затваря Фреди, докато се хранят, за да не плаши Амелия. Аня обаче ѝ беше казала, че така закусват много по-лесно – Фреди можел да излапа филийката от ръката ѝ точно за три секунди.

Сега Фреди вървеше по коридора и душеше навсякъде, а Амелия се ядоса на себе си. Каква глупачка беше! Защо просто не изтича обратно в стаята си? Всеки момент щяха да я настигнат, Фреди щеше да я души, а Том нямаше да го спре. Амелия беше сигурна, че няма да му попречи. Само ще се смее.

Тя се сви бързо зад огромния дървен гардероб и се притаи в сянката му. Надяваше се Том и Фреди да минат край нея, без да я забележат, но после чу как Фреди души навсякъде, а Том се смее, защото прахът караше огромното куче да киха. Нямаше начин Фреди да не я открие. Щеше да стане ясно, че се е крила, и Том щеше да разкаже случката на всички като най-страхотната шега.

Амелия се облегна назад и се опита да се вмъкне в ъгъла, където гардеробът не беше допрян плътно до стената, и между нея и него имаше място. Успя, но усети как одеялото ѝ се закачи за нещо, което стърчеше от стената. Извърна предпазливо глава и разбра, че това, на което се обляга, изобщо не е стена.

Беше врата.